

българинъ. Често у дома си той обичалъ да строи нѣщо въ двора или пъкъ да гради. Спомняйки си по-късно за това, Хаджи Гьока казвалъ съ веселостъ и вродена обичъ къмъ труда: „още отъ малкъ съмъ заградилъ и ще продължавамъ да градя, то когато очи ми гледатъ и ржцѣ работятъ“. Слѣдъ врѣме Хаджи Гьока, заедно съ баща си и брата си, заминалъ за Силистра, дѣто се условилъ за чиракъ у единъ бакалинъ, а баща му и братъ му се условили на работа въ едно Силистренско село. Отъ дѣцата на своя господаръ Хаджи Гьока се научилъ да чете и пише — вечерно врѣме, когато всички си легали и заспизали. Хаджи Гьока отворилъ дори самостоятелно дюкенче, но неговитѣ младежки чувства го отвлѣкли къмъ 1853 г. като доброволецъ въ рускитѣ войски. Слѣдъ като му омръзнала чужбината. Хаджи Гьока се завърналъ въ Сопотъ, и макаръ възрастень, той се цѣнилъ за слуга, но постепенно се въземалъ въ своитѣ търговски работи, до като изпѣква до положението на видень търговецъ въ Тракия, Мизия, Сърбия и Босна. Той билъ вече 24 годишенъ, та се прибралъ въ Сопотъ, оженилъ се, а слѣдъ 7 години заминалъ на поклонение за Ерусалимъ.

Но Хаджи Гьока прѣкжсналъ своитѣ врѣзки съ Сърбия и Босна и започналъ да търгува главно съ Ромѣния, дѣто изнасялъ кожи и гайтанъ, които продавалъ на хубава цѣна. Хаджи Гьока се сдружилъ съ единъ букурешки българинъ и подъ фирмата Хаджи Гьока Павловъ и С-ие вършелъ добра търговия. Отъ своитѣ странствувания Хаджи Гьока се убогатилъ значително умствено, па и можалъ да схваща окаяното положение на българина, затова, като народень българинъ, той отначало още започналъ да съчувствува на освободителното движение въ България. Левски е билъ винаги милъ гостъ въ кѣщата или контората на Хаджи Гьока, който помагалъ всѣкакъ на славния апостолъ. Още по ония врѣмена Хаджи